

## Zeii batrani stiu inca sa petreaca!

Ștefan Augustin Doinaș

---

Iubiti colegi purtand acelasi hram!  
Sunt patruzeci de ani - o vesnicie!  
De cand, intaia oara, ne porneam  
De-aici, ca o superba herghelie  
De manji nestiutori de bici si ham.  
Eram frumosi: purtam vapaia pura  
Care se-arata-intreaga pe figura.  
Acuma, iata-ne - si mai frumosi;  
De frumuseti grea, interioara,  
Care ne face - poate - mai sfiosi,  
Caci n-are focul viu de primavara  
Al astrilor puternici si gelosi,  
Ci doar surasul palid care-inseamna  
Caldura blanda-a soarelui de toamna.  
Ei si!? Intelepciunea unei vieti  
E s-o traiesti, pe fiecare treapta,  
Prin ceea ce-i e propriu, si sa-nveti  
a-i da, necontenit, masura dreapta.  
Sa-i dam, deci, acceptatei batraneti  
Prilejul de-a ne-ntineri, o clipa  
Prin tot ce-a fost recolta si risipa.  
Noi, toti, ne-am pregatit candva, de zbor  
Aici, intre aceste ziduri sfinte.  
Azi am venit sa ne rostim in cor  
Recunostinta inimii, fierbinte,  
Omagiul cald, al nostru-al tuturor,  
Adus acum liceului prin care  
Am cunoscut intaia consacrare.  
Tot ca elevi, dar azi mai silitori,  
Venim sa strangem generoasa mana  
A unor fara seaman profesori.  
Celor de-aici, si celor din tarana,  
Intotdeauna le vom fi datori:  
Caci tot ce le platim, pana la moarte,  
Din ce ne-au dat, e doar o mica parte.  
Ne-am adunat sa spunem, fara glas,  
Prezent! in numele unor prieteni  
ce nu-s aici; acei care-au ramas,  
devreme sau tarziu, sub triste cetini;  
sa ne-implinim cucernicul popas  
la cerul lor cu astre scufundate  
ce-asteapta azi un semn de pietate.  
Suntem aici pentru-a raspunde-acum

La intrebarea: Ce-ati facut in viata?  
E o-ntrebare de sfarsit de drum?  
Eu cred ca nu: raspunsu-i inca-n fata.  
Ci-n clipa cand il vom rosti, oricum  
Ne-ar fi - carunt sau inca negru - parul,  
Doar urma noastra spune adevarul.  
Ne-am adunat ca sa-adunam acest  
Teribil adevar al vietii noastre  
Cu tot ce are mandru sau funest  
Din biruinti, sperante si dezastre,  
Sa nu ramana-n pulberi nici un gest,  
Ci-insumat-ca un mirabil numar  
Sa-l ducem impreuna, toti, pe umar.  
Ne-am adunat sa ne copilarim.  
Sa dezgropam din noi crenguta verde  
A unui vesnic tanar vifleim  
Pe care sufletul nicicand nu-l pierde,  
Si-ncaruntiti cum suntem sa-l traim  
Din nou: in cantecele si-n credinta  
Care din leagan ne-au scaldat fiinta.  
Iar daca-i scris ca orele de azi  
Sa bata a suprema intalnire  
Aprindeti-va sorii din obraz,  
Fiti numai bunatate si iubire,  
Si-orice cuvânt rostiti-l in extaz!  
Sarutul cel din urma, ca si-ntaiul,  
Sa ne vegheze-n flacari capataiul!  
Prieteni si colegi - bine-ati venit!  
In lupta noastra crancena cu timpul,  
Hai sa ne credem inca la zenit!  
Restaurati, deci pentr-o zi, Olimpul!  
Dati intalnirii nimbul cuvenit!  
Din mana-n mana cupe mari sa treaca:  
Zei batrani stiu inca sa petreaca!